

14 Σεπτεμβρίου, 1993

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

SALLY LINE LTD,

Ενάγοντες,

v.

GREENMAR NAVIGATION LIMITED ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Εναγομένων.

(Αγωγή Ναυτοδικείου Αρ. 102/92)

5 *Δικονομία Ναυτοδικείου — Αίτηση για ασφάλεια για τα έξοδα — Περι-
στάσεις υπό τις οποίες δίδεται ασφάλεια για τα έξοδα — Το ότι η
Καθ'ης ήταν εταιρεία εγγεγραμμένη στην Αγγλία, όπου τυχόν Κυ-
πριακή απόφαση για έξοδα εναντίον της μπορεί να εγγραφεί και να
εκτελεσθεί δεν αποτελούσε λόγο για άσκηση της διακριτικής ευχέρει-
ας του Δικαστηρίου υπέρ της Καθ'ης.*

*Δικονομία Ναυτοδικείου — Ασφάλεια για τα έξοδα — Ύψος ασφάλει-
ας — Κριτήρια που εφαρμόζονται.*

10 *Με αίτησή τους δυνάμει του κανονισμού 185 των Θεσμών Ναυ-
τοδικείου οι εναγόμενοι ζήτησαν την παροχή ασφάλειας για τα έξο-
δα, από την ενάγουσα, που ήταν εταιρεία εγγεγραμμένη στην Αγ-
γλία. Ήταν παραδεκτό ότι η ενάγουσα δεν είχε οποιαδήποτε περι-
15 ουσία μέσα στην δικαιοδοσία του Δικαστηρίου. Η ενάγουσα ισχυ-
ρίσθηκε ότι, παρόλα αυτά, η αίτηση έπρεπε να μην γίνει αποδεκτή
διότι, ενόψει της ύπαρξης διαδικασίας για εγγραφή και εκτέλεση
Κυπριακών αποφάσεων στην Αγγλία, οποιαδήποτε τυχόν απόφαση
του Κυπριακού Ναυτοδικείου για έξοδα σε βάρος της ενάγουσας
μπορούσε να εκτελεσθεί στην Αγγλία με την πιο πάνω διαδικασία.
20 Επίσης, ισχυρίσθηκε ότι το αιτούμενο ποσό ήταν υπερβολικό. Κα-
τά την διάρκεια της ακρόασης οι αιτητές περιόρισαν το ζητούμενο
ποσό σε £1.500.*

Αποφασίσθηκε ότι:

(α) Η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου να διατάξει την παροχή
ασφάλειας για τα έξοδα ασκείται συνήθως υπέρ του αιτητή στις

περιπτώσεις όπου ο Καθ' ου η αίτηση είναι αλλοδαπός και δεν διαθέτει περιουσία μέσα στην δικαιοδοσία του Δικαστηρίου που θα μπορούσε να εκποιηθεί για την ικανοποίηση οποιασδήποτε τυχόν διαταγής για έξοδα, εκτός αν ειδικές περιστάσεις της υπόθεσης καθιστούν άδικο την έκδοση τέτοιας διαταγής. Στην προκειμένη περίπτωση, το γεγονός ότι υπήρχε η δυνατότητα εγγραφής και εκτέλεσης στην Αγγλία τυχόν απόφασης του Κυπριακού Ναυτοδικείου εναντίον της Καθ' ης για έξοδα, δεν αποτελούσε λόγο για απόρριψη της αίτησης, διότι η διαδικασία εγγραφής και εκτέλεσης δεν ήταν αυτόματη, αλλά προϋπέθετε παρέμβαση του Αγγλικού Δικαστηρίου και πιθανή διεξαγωγή δίκης στην Αγγλία, το αποτέλεσμα της οποίας ήταν αβέβαιο.

- (β) Η ασφάλεια για τα έξοδα αφορά εκείνα τα έξοδα που είναι δυνατόν να εγκριθούν κατά την ψήφιση καταλόγου εξόδων, σύμφωνα με τον κανονισμό 191 των Θεσμών Ναυτοδικείου. Το ύψος του ποσού ασφάλειας εξόδων, i) είναι στην κρίση του Δικαστηρίου, ii) υπάρχει ευχέρεια έκδοσης από το Δικαστήριο σε μελλοντικό στάδιο νέας διαταγής παροχής ασφάλειας για πρόσθετο ποσό εξόδων, και iii) το ύψος του ποσού δεν πρέπει να είναι καταπιεστικό με την έννοια ότι απαγορεύει ουσιαστικά την προσφυγή στην δικαιοσύνη. Υπό τις περιστάσεις, το ζητούμενο ποσό £1.500 ήταν λογικό.

Η αίτηση επιτράπηκε. Διατάχθηκε η παροχή εγγύησης για τα έξοδα ύψους £1.500.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν: 25

Hesham Enterprises v. The ship "Rami" (1978) 1 C.L.R. 195

Aeronave SPA and Another v. Westland Charters Ltd and Others [1971] 3 All E.R. 531

Standard Fruit Company (Bermuda) Limited και Άλλοι v. Gold Seal Shipping Company Ltd (1993) 1 Α.Α.Δ. 121 30

Ashour v. Claudia Maritime Co Ltd (1980) 1 C.L.R. 64

Dagher v. Morace [1985] 1 C.L.R. 656

Crozat v. Brogden [1894] 2 Q.B. 30

Kohn v. Rinson & Stafford (Broad) Limited [1948] 1 K.B. 327

Αίτηση.

5 Αίτηση σε αγωγή Ναυτοδικείου με την οποία οι αιτητές ζητούν διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να διατάσσονται οι ενάγοντες - καθ' ων η αίτηση να καταθέσουν ασφάλεια (Security of Costs) για τα έξοδα των εναγομένων-Αιτητών για ποσό £10.000.

Λ. Καλογήρου, για τους εναγόμενους-αιτητές.

Κ. Σαβεριάδης, για τους καθ' ων η αίτηση-ενάγοντες.

10 ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την ενδιάμεση αυτή αίτηση τους οι Αιτητές ζητούν την πιο κάτω θεραπεία:

15 “(Α) Διάταγμα του Σεβαστού Δικαστηρίου διατάττον τους Ενάγοντας/καθ'ών η Αίτηση όπως καταθέσουν ασφάλεια (SECURITY OF COSTS) δια τα έξοδα των Εναγομένων-Αιτητών εν τη παρούσα Αγωγή διά ποσόν £10.000. Περαιτέρω και μέχρις ότου κατατεθή η τοιαύτη ασφάλεια πάσα περαιτέρω διαδικασία εις την παρούσαν αγωγήν ανασταλεί και εν περιπτώσει μη καταθέσεως της άνω αναφερομένης ασφάλειας εξόδων εντός 20 ενός μηνός και/ή εντός του χρόνου τον οποίον το Δικαστήριο ήθελε καθορίση η παρούσα Αγωγή δέον όπως απορριφθή.

(Β) Οιανδήποτε άλλην θεραπείαν ήν το Σεβαστόν Δικαστήριο ήθελε κρίνη δικαίαν και εύλογον.

25 (Γ) Τα έξοδα της παρούσης Αιτήσεως.”

30 Οι Αιτητές είναι εταιρείες περιορισμένης ευθύνης, εγγεγραμμένες στην Κύπρο, με έδρα τη Λευκωσία. Εναντίον τους ηγήθη αγωγή με τον πιο πάνω αριθμό και τίτλο από τους Καθ' ων η Αίτηση οι οποίοι είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, εγγεγραμμένη στο Ηνωμένο Βασίλειο, με έδρα το Λονδίνο και δε διαθέτουν, ομολογουμένως, οποιαδήποτε περιουσία, κινητή ή ακίνητη, στην Κύπρο που να μπορεί να εκποιηθεί προς ικανοποίηση τυχόν απόφασης για τα έξοδα των Αιτητών.

35 Με την ένσταση που καταχώρησαν οι Καθ' ων η Αίτηση, αφ' ενός, αμφισβητούν ότι οι Αιτητές δικαιούνται στη θεραπεία που ζητούν και, αφ' ετέρου, ισχυρίζονται ότι, εν πάσει περιπτώσει, το

ύψος του ποσού των εξόδων αναφορικά με το οποίο επιδιώκεται η παροχή ασφάλειας είναι παράλογα υπερβολικό και εξωπραγματικό.

Η αίτηση βασίζεται στον Κανονισμό αρ. 185 των Περί Δικαιοδοσίας Ναυτοδικείου Διαδικαστικών Κανονισμών του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Κύπρου του 1893, ο οποίος προνοεί ότι:

“185. If any Plaintiff (other than a seaman suing for his wages or for the loss of his clothes and effects in a collision) or any Defendant making a counterclaim is not resident in Cyprus, the Court or Judge may, on the application of the adverse party, order him to give such security for the costs of such adverse party as to the Court or Judge shall seem fit; and may order that all proceedings in the action be stayed until such security be given.”

Από το κείμενο του πιο πάνω Κανονισμού προκύπτει ότι το Δικαστήριο, πριν προχωρήσει στην άσκηση της διακριτικής του εξουσίας υπέρ ή κατά της έκδοσης διαταγής για την παροχή ασφάλειας για τα έξοδα εναγόμενου σε αγωγή ή σε ανταπαίτηση, πρέπει πρώτα να ικανοποιηθεί ότι ο ενάγων στην αγωγή ή ο αιτητής στην ανταπαίτηση - (α) δε διαμένει στην Κύπρο και (β) δεν είναι ναυτικός που αξιώνει μισθούς ή αποζημίωση για απώλεια προσωπικών αντικειμένων ως αποτέλεσμα σύγκρουσης.

Αναφορικά με τη φύση και την έκταση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου σε υποθέσεις όπως η παρούσα και την ακολουθητέα πρακτική στην εφαρμογή της πρόνοιας του Κανονισμού 185, σχετική είναι η υπόθεση *Hesham Enterprises v The ship "Rami" and Others* (1978) 1 C.L.R. 195, στην οποία ο τότε Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου Τριανταφυλλίδης επεσήμανε ότι η πρόνοια του Κανονισμού 185 είναι αντίστοιχη προς εκείνη της Δ.60,θ.1 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και ότι περιέχει αρκετές ομοιότητες με την πρόνοια των Αγγλικών Θεσμών R.S.C. (Rev.) (1962) O.23, r.1 ώστε να επιτρέπει στο Ανώτατο Δικαστήριο να ερμηνεύει και εφαρμόζει τον Κανονισμό 185 αντλώντας καθοδήγηση από Αγγλικές αυθεντίες με αντικείμενο την ερμηνεία και εφαρμογή της πιο πάνω αντίστοιχης Αγγλικής διάταξης. Ακολούθως, αναφέρθηκε στην υπόθεση *Aeronave SPA and Another v Westland Charters Ltd and Others* [1971] 3 All E.R. 531 και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι παρά το γεγονός ότι η εξουσία του Δικαστηρίου να διατάξει τον αλλοδαπό ενάγοντα να παράσχει ασφάλεια για τα έξοδα του εναγομένου είναι διακριτικής μορφής, έχει επικρατήσει η συνήθης πρακτική να διατάσσεται ασφάλεια οποτεδήποτε κρίνεται δίκαιο. Ο κ.Τριανταφυλλίδης υι-

οθέτησε επί του προκειμένου και παρέθεσε το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση του Λόρδου Denning στην εν λόγω υπόθεση, στη σ.533:

5 “I agree with the note in the Supreme Court Practice that the rule does give a discretion to the court. In 1894 in **Crozat v. Brogden Lopes LJ** said that there was an inflexible rule that if a foreigner sued he should give security for costs. But that is putting it too high. It is the usual practice of the courts to make a foreign plaintiff give security for costs. But it does so, as a matter of discretion, because it is just to do so. After all, if the defendant succeeds and gets an order for his costs, it is not right that he should have to go to a foreign country to enforce the order. It is to be noted that Italy is not within the provisions as to the recognition of foreign judgments under the Foreign Judgments (Reciprocal Enforcement) Act 1933. But even if it were **Kohn v. Rinson & Stafford (Brod) Ltd** shows that is not a ground for refusing security. The ordinary rule still remains, that it is a matter of discretion. I certainly did not mean to say anything different in **Banque due Rhone SA v. Fuerst Day Lawson Ltd.**”

20 Το πιο πάνω απόσπασμα υιοθετήθηκε επίσης σε μεταγενέστερες Κυπριακές αποφάσεις περιλαμβανομένης εκείνης στην υπόθεση **Standard Fruit Company (Bermuda) Limited and Another v. Gold Seal Shipping Company Ltd** (1993) 1 Α.Α.Δ.121, στην οποία ο Δικαστής Στυλιανίδης εξέφρασε την άποψη ότι όταν ο ενάγων είναι κάτοικος εξωτερικού και δεν έχει περιουσία στην Κύπρο, το Δικαστήριο αποκλίνει στην έκδοση του διατάγματος εκτός αν τα περιστατικά της υπόθεσης υποστηρίζουν ότι είναι δίκαιο να μην εκδοθεί τέτοιο διάταγμα. Σχετικές με το υπό εξέταση θέμα είναι και οι υποθέσεις **Farah Hassan Ashour v. Claudia Maritime Co Ltd** (1980) 1 C.L.R. 64, και **Roger Dagher and Others v Vittorio Morace and Others** (1985) 1 C.L.R. 656.

35 Από τη μελέτη των πιο πάνω αυθεντιών προκύπτει το συμπέρασμα ότι αν και ο άκαμπος κανόνας όπως διατυπώθηκε από τον Άγγλο Δικαστή Lopes το 1894 στην υπόθεση **Crozat v Brogden** [1894] 2 Q.B. 30, σύμφωνα με τον οποίο ο εναγόμενος δικαιούται σε ασφάλεια των εξόδων του οποτεδήποτε ενάγεται από αλλοδαπό ενάγοντα, έπαυσε να εφαρμόζεται, το Δικαστήριο 40 συνήθως αποκλίνει υπέρ της έκδοσης διαταγής για παροχή ασφάλειας για τα έξοδα του εναγομένου αν ο ενάγων είναι αλλοδαπός και δεν έχει περιουσιακά στοιχεία στην Κύπρο δυνάμε-

να να εκποιηθούν για την κάλυψη των εξόδων του εναγομένου, εκτός αν ειδικές περιστάσεις της υπόθεσης καθιστούν άδικη την έκδοση τέτοιας διαταγής. Είναι, εντούτοις, πολύ καθαρό ότι η έκδοση της αιτούμενης διαταγής είναι πάντοτε προϊόν άσκησης διακριτικής και όχι δέσμιας εξουσίας από το Δικαστήριο.

5

Επανερχόμενος στα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης, θα ήθελα να επαναλάβω ότι οι ενάγοντες δεν αμφισβητούν ότι ικανοποιούνται οι πιο πάνω δυο προϋποθέσεις που έθεσε ο νομοθέτης για την εφαρμογή του Κανονισμού 185 για την ανάληψη και άσκηση από το Δικαστήριο της διακριτικής του εξουσίας προς το σκοπό είτε της έκδοσης είτε της άρνησης του να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα. Ο ευπαιδευτος δικηγόρος των εναγόντων πρόβαλε, εντούτοις, τον ισχυρισμό ότι στην παρούσα υπόθεση συντρέχουν λόγοι που καθιστούν άδικη την έκδοση της αιτούμενης διαταγής και κάλεσε το Δικαστήριο να ασκήσει, ως εκ του λόγου αυτού, τη διακριτική του εξουσία επί του προκειμένου εναντίον της έκδοσης του αιτούμενου διατάγματος. Η συγκεκριμένη εισήγηση του κ. Σαβεριάδη είναι ότι, εφόσο οι ενάγοντες είναι Αγγλικές εταιρείες με έδρα το Λονδίνο και εφόσο η οποιαδήποτε τυχόν απόφαση του Κυπριακού Δικαστηρίου για έξοδα υπέρ των εναγομένων θα μπορούσε να εγγραφεί και ακολούθως να εκτελεστεί στο Ηνωμένο Βασίλειο εναντίον των εναγόντων, σύμφωνα με τις πρόνοιες του περί Αλλοδαπών Δικαστικών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεσις) Νόμου, Κεφ.10 παύει να υφίσταται πραγματική ανάγκη να δώσουν οι ενάγοντες οποιαδήποτε ασφάλεια για έξοδα που μπορούν να εισπραχθούν από αυτούς στην Αγγλία.

10

15

20

25

Η δυνατότητα εγγραφής στην Αγγλία της απόφασης που είναι πιθανό μελλοντικά να εκδοθεί από το Ανώτατο Δικαστήριο της Κύπρου εναντίον των εναγόντων για τα έξοδα των εναγομένων στην παρούσα αγωγή, δεν αμφισβητήθηκε από τον ευπαιδευτο δικηγόρο των εναγομένων ο οποίος υποστήριξε, εντούτοις, ότι η οποιαδήποτε τέτοια διαδικασία είναι περίπλοκη και πολυέξοδη.

30

Στην υπόθεση *Kohn v Rinson & Stafford (Broad) Limited* [1948] 1 K.B.327, είχε προβληθεί παρόμοιο επιχείρημα. Τα γεγονότα ήταν σε συντομία τα εξής: Ο ενάγων διέμενε στην Παλαιστίνη και δε διέθετε περιουσία στην Αγγλία όπου ήγειρε την αγωγή του εναντίον Αγγλικής Εταιρείας η οποία υπέβαλε αίτηση για ασφάλεια των εξόδων της. Ο ενάγων στήριξε την ένσταση του εναντίον της αίτησης της εναγομένης εταιρείας στο επιχείρημα ότι οι Νόμοι Administration of Justice Act, 1920, και Foreign Judgments (Reciprocal Enforcement) Act 1933, παρείχαν τη δυνατότητα εγγραφής της απόφασης του Αγγλικού Δικαστηρίου και

35

40

της εκτέλεσης της στην Παλαιστίνη. Ο Δικαστής Denning απέρριψε το επιχείρημα του ενάγοντα κάμνοντας διάκριση μεταξύ αποφάσεων που μπορούν αν εγγραφούν σε αλλοδαπά δικαστήρια αυτόματα χωρίς την παρεμβολή διαδικασίας δικαστικής φύσεως, αφ' ενός, και αποφάσεων η εγγραφή των οποίων απαιτεί την άσκηση δικαστικής κρίσης, αφ' ετέρου. Ο εν λόγω Άγγλος Δικαστής προχώρησε να πει ότι η εγγραφή της Αγγλικής απόφασης στην Παλαιστίνη δεν ήταν αυτόματη και ότι η διαδικασία εγγραφής δυνάμει των πιο πάνω Νόμων προέβλεπε ενέργεια δικαστικής μορφής από Δικαστήριο στην Παλαιστίνη, που θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο διαφωνίας και δίκης μεταξύ των διαδίκων, σε αντίθεση με την περίπτωση εγγραφής αποφάσεων Αγγλικών Δικαστηρίων στη Σκωτία και Ιρλανδία, η οποία γίνεται αυτόματα σύμφωνα με το νομοθέτημα Judgments Extension Act του 1868.

Ούτε μου υποδείχθηκε ούτε εγώ γνωρίζω την ύπαρξη οποιασδήποτε διαδικασίας αυτόματης εγγραφής αποφάσεων Κυπριακών Δικαστηρίων στην Αγγλία. Παρά το γεγονός ότι υπάρχει δυνατότητα εγγραφής αποφάσεων Κυπριακών Δικαστηρίων στην Αγγλία, η διαδικασία για την εγγραφή τους επιβάλλει την παρεμβολή Άγγλου δικαστή και την έκδοση δικαστικής διαταγής που δυνατόν να αποτελέσει αντικείμενο διαφωνίας και δίκης μεταξύ των διαδίκων. Πιστεύω ότι ο σκοπός της πρόνοιας του Κανονισμού 185 είναι να απαλλάξει τον επιτυχόντα εναγόμενο από την ταλαιπωρία, την καθυστέρηση και τα έξοδα που συνεπάγεται η προσφυγή σε δικαστήριο εκτός της Κύπρου για την είσπραξη των εξόδων που του έχει επιδικάσει Δικαστήριο στην Κύπρο ενώπιον του οποίου ηγήθηκε αγωγή εναντίον του από αλλοδαπό ενάγοντα.

Ασκώντας την επί του προκειμένου διακριτική μου ευχέρεια, είμαι πεπεισμένος ότι είναι δίκαιο να διατάξω τους ενάγοντες να παράσχουν ασφάλεια για τα έξοδα των εναγομένων.

Αναφορικά με το ύψος του ποσού που θα πρέπει να ασφαλιστεί στο παρόν στάδιο, η πρώτη μου διαπίστωση είναι ότι οι εναγόμενοι ενήργησαν με εύλογη σπουδή στην υποβολή της αίτησής τους και ότι, για το λόγο αυτό, η ασφάλεια που θα διαταχθεί είναι δυνατό να καλύψει πέραν των μελλοντικών εξόδων και έξοδα που έχουν γίνει μέχρι σήμερα. Σχετικές επί του προκειμένου είναι οι αυθεντίες *Dagher v Morace* (ανωτέρω) και *Standard Fruit Company (Bermuda) Limited v Gold Seal Shipping Company Ltd* (ανωτέρω). Η επόμενη διαπίστωση μου είναι ότι ασφάλεια για έξοδα αφορά εκείνα τα έξοδα που είναι δυνατό να εγκριθούν κατά την ψήφιση καταλόγου εξόδων και τα οποία περιγράφονται στον Κανονισμό

191 του Διαδικαστικού Κανονισμού του 1893, ο οποίος προνοεί ότι:

“191. The costs to be allowed on taxation shall include all fees of Court, all sums reasonably expended in the employment of advocates, in procuring the attendance of witnesses, and in the travelling, lodging, and maintenance of the party entitled to recover costs.” 5

Θα ήθελα, τέλος, να επισημάνω επί του προκειμένου ότι(α) το ύψος του ποσού ασφάλειας εξόδων είναι στην κρίση του Δικαστηρίου, (β) υπάρχει ευχέρεια έκδοσης από το Δικαστήριο σε μελλοντικό στάδιο νέας διαταγής παροχής ασφάλειας για πρόσθετο ποσό εξόδων οποτεδήποτε οι περιστάσεις το απαιτούν, και (γ) το ύψος του ποσού ασφάλειας εξόδων δεν πρέπει να είναι καταπιεστικό με την έννοια ότι απαγορεύει ουσιαστικά την προσφυγή στη δικαιοσύνη. 10

Όπως έχω ήδη αναφέρει, το ύψος του ποσού εξόδων που οι εναγόμενοι επιδιώκουν να ασφαλιστεί καθορίζεται στην αίτησή τους σε £10.000. Με μεταγενέστερη όμως γραπτή δήλωση τους στο στάδιο της αγόρευσης του δικηγόρου τους, υποβίβασαν το ύψος του ποσού σε £1.500. Λαμβάνοντας υπόψη τη φύση και το ύψος της απαίτησης στην αγωγή των εναγόντων και τα μέχρι σήμερα έξοδα από τη διαδικασία αιτήσεων για συντηρητικά διατάγματα, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το ποσό εξόδων £1.500 που επιδιώκεται να ασφαλιστεί είναι καθ' όλα εύλογο. 15 20

Για τους πιο πάνω λόγους εκδίδω διαταγή με την οποία οι ενάγοντες διατάσσονται να παράσχουν προς όφελος των εναγομένων ασφάλεια εξόδων ύψους £1.500 υπό μορφή κατάθεσης σε μετρητά ή τραπεζικής ή άλλης εγγύησης προς ικανοποίηση των εναγομένων ή των δικηγόρων τους. Η ασφάλεια να παρασχεθεί εντός ενός μηνός από σήμερα. Στο μεταξύ και μέχρι να παρασχεθεί η ως άνω ασφάλεια, κάθε διαδικασία στην αγωγή αναστέλλεται. Αν σε ένα μήνα από σήμερα δεν παρασχεθεί η πιο πάνω ασφάλεια, η αγωγή θα απορριφθεί, εκτός αν στο μεταξύ εκδοθεί οποιοδήποτε άλλο διάταγμα επί του προκειμένου. Τα έξοδα της αίτησης θα ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της αγωγής αλλά δε θα είναι σε καμιά περίπτωση εναντίον των εναγομένων. 25 30

Η αίτηση επιτρέπεται. 35